

ഒരു കാളരാത്രി

ഡോക്ടർ നന്ദകുമാർ ചാണയിൽ

നൂറുകൾക്കിടെ ശിശിരകാലാവസ്ഥ വിട്ട്, കൊടുതണുപ്പുകാലത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാൻ ഏതാനും ദിവസങ്ങളേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആ ശനിയാഴ്ചയാകട്ടെ, അഹോരാത്രം മഴ. മഴയോട് മഴ. ഒരു പുത്തൻ സാഹിത്യവേദിയിൽ പങ്കെടുത്ത് കിടക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തപ്പോഴേക്കും രാത്രി മണി പതിനൊന്നായി. കിടക്കയിൽ വന്നു കിടന്നു. രാവേറെച്ചെന്നിട്ടും നിദ്രാദേവി കടാക്ഷിക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ പങ്കെടുക്കാൻ ഇടവന്ന സാഹിത്യസദസ്സിലെ അപ്രതീക്ഷിത ബോംബ് സ്ഫോടനത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സ് വേവലാതിപ്പെടുകയാണ്. സത്യം സ്വർണ്ണപാത്രം കൊണ്ട് മുടിയിരിക്കുന്നു എന്ന ഉപനിഷത് വാക്യം എത്രയോ ശരിയാണ്. സത്യം അറിയുന്നവരും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു, സത്യവും മൗനം പാലിക്കുന്നു. വന്ദ്യവയോധികനും പണ്ഡിതശേഷ്ഠനുമായ ഒരാളുടെ എൺപത്തിയെട്ടാമത്തെ ജന്മദിനം ആഘോഷിച്ച ആ സുദിനത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു പ്രകടനം സാഹിത്യസദസ്സിനു അഭികാമ്യമായിരുന്നോ എന്നും സമാധാനപ്രിയനായ എനിക്ക് ചോദിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതേ സമയം സല്ലാപത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വിരസതയാർന്ന പ്രശംസ കൊണ്ടും അവസാനസമയത്ത് കലി തുള്ളിയുള്ള തികച്ചും അപ്രസക്തവും ബാലിശവുമായ ചോദ്യശരം കൊണ്ടും, എന്നെ കൊല്ലാതെകൊന്ന ആ മാനുസ്യ സുഹൃത്തിനോട് എനിക്കൊട്ടും വിദ്വേഷമില്ലെന്നും ഞാൻ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരങ്ങൾ എത്രയോ വിചിത്രം!!! ഞാൻ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് നിദ്രാദേവിയെ ക്ഷണിച്ചു. ചിന്തകളുടെ തേനീച്ച കൂട് ഇളകി. ശയ്യാവലംബിയായ സഹധർമ്മിണി മറുവശത്ത് കിടന്ന് എന്നോട് എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ട്. അടുത്തയിടെ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയക്ക് വിധേയയായ അവർക്ക് വേദനകൊണ്ട് ഉറക്കം വരുന്നില്ല. എനിക്കാകട്ടെ, സാഹിത്യവേദിയിലെ കലാശം ചവിട്ടൽ തികട്ടി വരുന്നത്കൊണ്ടും.

ഞാൻ ദിവസങ്ങളായി ഒരു പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കുന്നതിനായി പല അസമയങ്ങളിലും കുത്തിക്കുറിക്കുന്നത് എന്റെ ഭാര്യ കാണാറുണ്ട്. ഇതിനൊക്കെ “ഒരു യുദ്ധസന്നാഹം പോലെ ഇത്ര തയ്യാറെടുക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു.? ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട് പ്രൗഢഗംഭീരങ്ങളായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുള്ള അവർ വീമ്പിളിക്കാറുണ്ട്. ”നിങ്ങൾ അതു കേട്ടിട്ടില്ലല്ലോ എന്നും”? തയ്യാറെടുക്കാതെ പങ്കെടുക്കാനുള്ള കെൽപ്പ് ദൈവം തമ്പുരാൻ എനിക്ക് തന്നില്ലെന്ന

വിവരം എന്തിനവരെ അറിയിക്കുന്നുവെന്ന് കരുതി ഞാൻ മൗനം പാലിച്ചു. തന്നിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് സംസാരിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം. ഡോക്ടർ സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, അമേരിക്കയിലെ വിവിധ രാഷ്ട്രീയ, സാമുദായിക, സാഹിത്യസദസ്സുകളിൽ പങ്കെടുക്കാനും അനേകം പ്രാസംഗികരെ ശ്രദ്ധിക്കാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല പണ്ഡിതന്മാരായ പ്രാസംഗികരും, അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന സമയപരിധി ലംഘിച്ച്, സദസ്സിലുള്ളവരുടെ സമയത്തെ പുല്ലുവിലയാക്കി, അവരുടെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിച്ച്, തന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ കിട്ടിയ അവസരം വിടാതെ, മുറുകെ പിടിച്ച്, കാടുകേറി ഘോരഘോരം പ്രസംഗിക്കുന്നത് അറിയാതെ ഓർത്തുപോയി. ഉറങ്ങാത്ത രാത്രിയല്ലേ! ചിന്തകൾക്ക് കാടുകേറാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടല്ലോ.

അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചിരിക്കേ, എന്റെ ചിന്ത എനോട് പറഞ്ഞു കുറുകേഴത്ര യുദ്ധം തൊട്ട്, ഐസിസിന്റേയും. പാക്കിസ്ഥാന്റെയും. ഇസ്രായേൽ-പാലസ്റ്റീന്റേയും ഇന്ന് ലോകത്താകമാനം നടമാടുന്ന ഭീകരാക്രമണങ്ങളുടേയും വേരുകൾ തേടിപ്പുറപ്പെടേണ്ടത്. എല്ലാത്തിനും കാരണക്കാരൻ/കാരണക്കാരി വികലമായ മനുഷ്യമനസ്സെന്ന മായാജാലക്കാരനാണ്.

ഒരു സാഹിത്യകാരൻ അല്ലെങ്കിൽ വെറുമൊരുഴുത്തുകാരൻ എന്നു വെച്ചോളൂ, എന്തെങ്കിലും നല്ലത് എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ (നല്ലതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയാൽ) ആ ആൾ ഇന്നത് കണ്ടെത്തി എന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാനെന്തിനു അമാന്തിക്കണം! എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലേക്കോ ആ ആളിന്റെ സ്വഭാവദൃഷ്ടിയിലേക്കോ (ഉണ്ടെങ്കിൽ) മഹാത്മ്യങ്ങളിലേക്കോ ചികഞ്ഞും പരതിയും നോക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വ്യക്തിപരമായ, തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള വൈരാഗ്യങ്ങളോ, അസൂയകളോ, കുന്നായ്മകളോ എനിക്ക് നോക്കേണ്ടതില്ല. കാരണം, എന്റെ നീണ്ട അദ്ധ്യാപനജീവിതത്തിനിടക്ക് ഞാൻ ഒരു കാര്യം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്: പ്രത്യേകിച്ചും വൈകാരിക ക്ഷോഭം അടക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ചില കുട്ടികൾ അദ്ധ്യാപകനോട് കയർക്കാൻ മുതിരുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനും കുട്ടികളെപ്പോലെ തന്നെ ഒപ്പം ക്ഷോഭിച്ചാൽ, അന്തരീക്ഷം വളരെ വഷളാകുമെന്ന്. വള്ളത്തോൾ, ചങ്ങമ്പുഴ എന്നീ മഹാകവികൾക്ക് സ്രീ വിഷയത്തിൽ അസാരം ബലഹീനതയുണ്ടായിരുന്നെന്ന് കിംവദന്തികൾ ആസ്പദമാക്കി അവരുടെ ഉദാത്തങ്ങളായ കവിതകൾ ആരെങ്കിലും ആസ്വദിക്കാതിരിക്കുമോ? ഞാൻ ഉറക്കെ ചിന്തിക്കുന്നത്കൊണ്ടോ എന്തോ, എന്നറിയില്ല ഭാര്യ അതൊക്കെ കേൾക്കുന്ന പോലെ എനോട് ചോദിക്കുന്നു.

“മനുഷ്യാ, രാവേറേ ചെന്നിട്ടും നിങ്ങളന്തേ ഉറങ്ങാത്തത്?” ഈ മനുഷ്യാ എന്നുള്ള സംബോധന തിരക്കഥക്ക് അൽപ്പം ഉപ്പും പുളിയും എരിവും പകരാൻ വേണ്ടി ചേർത്തെന്നെയുള്ളൂ. ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ അവനവന്റെ സത്വരജസ്തമോഗുണ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്ത രീതികളിലാണല്ലോ സംബോധന ചെയ്യുക. ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം “നിങ്ങൾ” എന്നാണ് വിളിക്കാറ്. ഒരു പക്ഷെ, മുത്തവരെ അനുസരിച്ച് വളർന്ന്, പൈതൃകമായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യമായിരിക്കാം. അതവിടെ നിൽക്കട്ടെ. “ഞാനപ്പോഴെ പറഞ്ഞതല്ലേ മറ്റുള്ളവരുടെ ക്രൂതികളെക്കുറിച്ച്

അതുമിതുമെഴുതി ഏടാകൂടങ്ങൾ വരുത്തിവക്കരുതെന്ന്; സ്വന്തമായ സർഗ്ഗോപാസനകളിൽ വ്യാപൃതനാകുന്നതിനു പകരം? ഉറക്കം വരാത്ത രാത്രിയിലുള്ള ഈ ഗുണദോഷിക്കൽ എനിക്കത്രെപിടിച്ചില്ല. ഭർത്സപരിചര്യ ആവശ്യമായ ഈ സമയത്ത് അത് വേണ്ടത്ര കിട്ടാത്തതിലുള്ള അമർഷമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഞാൻ ഈ സമയത്ത് വല്ലതും പറഞ്ഞ് അവരുടേയും മന:സമാധാനം കെടുത്തേണ്ടെന്ന് കരുതി. എന്റേയോ പോയി. പോകട്ടെ !

എനിക്കിന്നേവരെ എന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലോ, ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിലോ, സാമുദായികജീവിതത്തിലോ ശത്രുക്കളാരുമില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം എനിക്കാരോടും ശത്രുത പുലർത്താൻ കഴിയില്ല. മിത്രങ്ങളേ ഉള്ളൂതാനും. ഞാൻ ചിലർക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരേഴുത്തുകാരിയേയോ, എഴുത്തുകാരനേയോ പരാമർശിച്ചാൽ ഒരു സഹൃദയനു (സഹൃദയനാണെങ്കിൽ) ആക്രോശിക്കാൻ മാത്രം അത് ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ഒരു അപരാധമാകുന്നതെങ്ങിനെ? ഓ! പിടികിട്ടി. മനസ്സ് മമിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ സർഗ്ഗാത്മകങ്ങളും സംഹാരാത്മകങ്ങളുമായ കൈക്രിയകൾ മനുഷ്യനെകൊണ്ട് ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത്!!!

പ്രതികരണക്കവിതകളിൽ മുങ്ങിയ ഞാൻ പ്രതികരിക്കാതിരുന്നത് കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു തന്ന ഉപദേശത്തിനു ചെവികൊടുത്ത് “മൗനം വിദ്വാനു ഭൂഷണം” എന്ന ഉപദേശം ഓർത്തുപോയതുകൊണ്ടാണു്. ഞാൻ വിദ്വാനാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും, എന്ന ഒരു അനുബന്ധത്തോടെ. മറ്റൊന്നു്, സാഹിത്യം, കല, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ ആത്മസംയമനം എന്ന ഉൽകൃഷ്ട ചേതോവികാരം ഉണർത്താനല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യനും മൃഗവും തമ്മിൽ എന്തന്തരം! ഈ വീണ്ടു വിചാരം കൊണ്ടാവാം സഭാനടപടികൾ ക്രമീകരിക്കേണ്ട സംഘാടകനും മൗനം പുണ്ടത് “ഇവൻ പറയുന്നത് എന്താണെന്ന് ഇവനു പോലും അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ഇവനു മാപ്പ് നൽകേണമേ” എന്ന് ജഗദീശ്വരനോട് പ്രാർഥിക്കാനേ കഴിയുന്നുള്ളൂ. എനിക്കിനിയും കാളരാത്രികൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരരുതേ എന്നും.

ഉണ്ണിയേശുവിന്റെ തിരുന്നാൾപ്പിറവി ആഘോഷവും നവവത്സരവും അടുത്ത് വരുന്ന ഈ ആഘോഷത്തിമിർപ്പിന്റെ ശുഭവേളയിൽ സമാധാനത്തിന്റേയും ശാന്തിയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും കൂട്ടായ്മയുടേയും സന്ദേശം എല്ലാവരിലും ഉണർത്താൻ ദൈവം തുണക്കട്ടെ എന്നും ആശംസിക്കുന്നു. “അസതോ മാ സദ് ഗമയാ, തമസോമാ ജ്യോതിർഗമയാ; മൃത്യുർ മാ അമൃതം ഗമയാ:
